

אבל בסרם יפנה לתנומה מרגעת זו, הוא קם וקורא לעבר המשרדים שלאורך המסדרון:
— קופורל מארסין! רוצה אתה, בבקשה, להיכנס?

— מארסין — אמר הקפטן לקופורל המצדיע — יש לי רפירטים טובים עליך. אתה בחר נכון, וריו ובעל ידיעות. אתה שומע ומדבר ערבית, עברית...

— כן, סר.
— היתה לך משיכה מיוחדת, כנראה, לשפות השמיות...
— לא בדיוק, סר. ידיעת שפה נוספת משמעותה תוספת במשכורת.

— אני רואה. מצוין, קופורל. ואמור לי: — אל תהיה גבוך להתערבותי בענייניך הפנימיים — זו אינה סקרנות, זהו צורך — אמור לי: אתה נשוי?

— לא בדיוק, סר. אבל...
— אבל יש לך ידועה...
— זה שש שנים, סר.

— מצוין, קופורל! מתמיד הייתי סבור, שקביעות באהבה הרי זה דבר נאה.
הקופורל חיך חיך דק.

— וידידתך היא יהודיה, יש לי רושם... לא כן?
— כן, סר.
— בסדר גמור. שאלה אחרונה, קופורל: הסקטור שלך הוא הסקטור הערבי?

— הייתי ואמר את ההיפך סר. הסקטור היהודי.
— זאת רציתי לשמוע, קופורל. והיש לך ידידים רבים בין היהודים?

— ידידים, היא מלה שבסיכון בסקטור זה, סר. הייתי אומר...
— קשרים?
— בדיוק, סר.

— ובכן, קופורל, אתה איש. אני אטיל עליך עבודה חשובה. אוה, אל תצא מכליך. את המדליה הצבאית לא תקבל כתמורה. לא, חלילה, לחטוף איזה "אישיות חשובה מאד" שלהם. אתה רק תמצא לי אינפורמציה על מישהו שנעלם ב-1918.

קופורל מרסין חיך:
— טרם נולדתי באותה תקופה.

— כך אני סבור. ואני הייתי בן עשר. אבי חזר מקוט"אלימרה עם "צלב ויקטוריה", כמעט עיור ולבו תלוי על בלימה. אבל זוהי מעשיה אחרת. הפעם הענין שונה. הנה התיק, קופורל. זהו מעשה נפלא, אבל הסיום חסר. עליך לכתבו.

— אה, סר...
— כן, כן, קופורל. הגורל זוהי מכוונה עצומה, אבל גם אותה יש לדחוף, שב, קופורל, יקרא את המסמכים.

כשסיים קופורל מארסין, חצי שעה אחר כך, לקרוא את המסמכים, היו פניו משולהבות והוא חזר ועמד דום והגיד למפקדו:

— מותח, סר, באמת יבתיים מותח!
— ובכן, קופורל, עליך לגלות מה אירע בו, בסלומון זה, שכיום עליו להיות כבן ארבעים. מבין אתה, זהו "מבצע לב", או אם תרצה "מבצע גורל", שאני מבצע, לבדי, ביומתי הפרסית. רוצני, בשוכי הביתה, להביא מתנה קטנה לאיתו סקוטי בעל לב מגלוגא, לאיתו אנדריו מאקלין, שבוכות כמותו עוד מצלצלים פעמונים בכנסיות והאדמה מצמיחה גם חטה ופרגים. רוצה אתה לעזור לי?

— בהחלט כן, סר.
...
כשחודש מאי מנה כבר תריסר ימים, נזכר לפתע קפטן ארמסטרונג, שעדיין לא שמע דבר מפי קופורל מרסין על שליחותו. מאז יצא הבחור לחפש את עקבותיו של סלומון, היתה קריאה תלפזנית אחת, אית החיים היחיד שלו. מרסין אמר לו, כי הדרכים משובשות למדי ואת העקבות אין למצא על נקלה. ארמסטרונג הזהיר אותו אז, כי זו אינה

עבודה בקבלנות, וכי הזמן דוחק... במחצית מאי תצא אנגליה לדרך, הביתה, והוא עומד על שלו, להביא את המתנה לגלוגא. עכשיו — קפטן ארמסטרונג לא יכול היה להתעלם מכך — לא נותרו יותר משנים-שלושה ימים עד לתאריך ה-14 במאי 1948, תאריך "צאת האנגלי האחרון מגבולות המנדטאט". האנגלי האחרון הזה לא יתכן שיהיה קפטן ארמסטרונג, או קופורל מרסין, מכיוון שזה יהיה הנציב העליון בכבודו ובעצמו...

ברם, בעודנו מהרהר, ובדלת נפתח הקופורל. הוא הצדיע וברך את קציניו.

— בוקר טוב, קופורל — אמר הקפטן ולא כיסה על עליו צותי — טוב שבאת. כבר החילתי דואג לך.

הקופורל חיך והעלה מכיסו פנקס קטן: "זה לא היה כה נוח, סר".
ולאחר רגע, בהצביעו על הפנקס: "יש לי כאן כל הסיפור."

— מצוין — אמר הקפטן — שב למכונת הכתיבה. הקופורל ישב למכונה. דומה גישש תחילה בין האותיות,

בדרכו אל המלים, ואצבעותיו תופסו על המנענעים בהסתייגות, בלא כטחון. אך לבסוף החזיר לידיו את השליטה על עצמו ודהר על פני האותיות. ברם הקפטן הפסיק אותו בקול שביקש להיות קליל ורגיל:

— למעשה, מוטב שתספר לי, בקיצור, מה עשית. את הרפורט תסיים אחר כך ותצרפו לתיק, במגירה.

הקופורל קם:
— לפקודתך, סר. הנה: סלומון סיים בימיו את בית ספר "האחים הישיעיים" הצרפתים, שאליו הוכנס בשנת 1918. אחר כך מוצאים את עקבותיו בחיפה, בסבירה ובצפת. הוא לומד מלאכה, מתמחה כמכונן, ובשנת 1928, והוא בן עשר-ריב, הוא נישא לו, בסבירה, אשה. האשה תלד לו תאומים, בן ובת. בשנים שאחר כך שורר משבר כלכלי בארץ, וסלוי מון יוצא לאוסטרליה. בראשית, הוא כותב לאשתו. הוא מסתדר שם. הוא מבטיח להעלותה עם הילדים. אחר כך הוא כותב, כי יחזור ארצה. ואחר כך... הוא חדל לכתוב. כך איבדים עקבותיו. איש אינו יכול לומר היום, מה היה בסופו.

— וזה הכל, קופורל? — משמיע הקפטן, מאוכזב מן התוצאות.

— לא בדיוק, סר. זה הכל בענין סלומון. אבל מצאתי את האשה. היא מתגוררת בסבירה. לא זוהי משם. נשארה בדירת האכנים, סר, שבשנת 1928, כשהיתה בת 17, נכנסה אליה עם בעלה, אשה יפה, סר. אמרה לי, כי שוב אינה מאמינה עוד בשוכי. "האם סבורה את שהנו בחיים?" היא הניעה בראשה כלפי שמים כדרך המזרח, והינני, שרק האלוקים הוא היודע. היא הראתה לי תמונה, של הסרגיסט, במדים, מצולם עם סלומון הקטן. התמונה ניצבת עד היום במקום מכובד, על כוונת, במסגרת של כסף. "לבני היקר, לסלומון, מאת אנדריו מאק ליין" רשום עליה בתאריך ספטמבר 1918.

— קופורל, אתה אמרת, שהיו לו ילדים. בן ובת. מה בהם?
— אני מגיע, סר. הבת נוספתה עוד בגיל צעיר. הבן... קופורל מרסין נשתתק.

— הבן?
— הבן — חזר ואמר קופורל מרסין — נצטרף לטרורים"סים היהודים של הארגון... הוא נתפש, שעה, שחבורה שלהם התקיפה רכבת צבאית. הוא היה בין שלושה שנפלו לידיו... הם הועמדו בפני בית דין צבאי...

קולו של הקופורל נעשה משום מה הססני.

— המשיך, קופורל.
— כן, סר. הם הועמדו בפני בית דין צבאי ונידונו למיתה. פסק הדין הוצא לפועל באביב 1947. הם נתלו במצודת עכו. אברהם סלומון היה בן תשע עשרה במוות. אמו הראתה לי את תמונתו בגיל העשר שלו... "הבט", אמרה, בהניחה אותה ליד התמונה עליה מצולם האב עם מאקלין והוא אז בן עשר. "הבט! כלום לא שתי טפות מים?" היא צדקה. שתי טפות דם, הייתי אומר.

דקה ארוכה של דממה תקעה את צפרניה הקרות בחוזק הקטן.

— אני מודה לך — אמר הקפטן — עשית עבודה מצוינת, קופורל. אתה יכול לסיים עכשיו את הרפורט.

קופורל מרסין חזר וישב אל המכונה. הקפטן חגר את חגורתו, חבש את כובעו, הוא ניצב עתה, גבו מופנה לקופורל, ליד החלון. מן המרחק הגיעו קולות משתלבים של פעמונים, ודומה היה, שכל כנסיות ירושלים — ירושלים הקדושה — משכו בפעמוניהן בצותא. עשרות, מאות, פעמור ני בדולה וסליחה, הבקיעו עכשיו את האויר, כאילו היה יעידם לכסות בצלצולים על חריקת התליות, שהעמידו בני אדם על אדמתו של האל.

קופורל מרסין קם. "אני סימתי, סר", אמר. והוא הוציא מן המכונה את הרפורט, עבר עליו ובדקו, ניגש אל המגירה וצרפו אל המסמכים.

— רגע, אמר הקפטן, "תן לי את התיק". הוא אחז עכשיו במחצית שלו, לחץ עליו והעלה להבה, ואחר כך, לאט לאט, בכונה שבלב ומדעת, החל מעלה, באש הקטנה, את המסמך כיום, בזה אחר זה, בזה אחר זה. "ואני, שכל כך השתוקקתי להביא לסרגיסט את המתנה..." אמר "אבל, אנדריו מאקלין נולד כדי להמשיך על האדמה הזו את יעודם של שנים עשר השליחים. זה היה אדם שהאמין באלהים. מוטב שנשאיר לו את אשליחותיו". הוא התגבר על משהו מעין מבוכה סנטימנטלית, ואמר, לבסוף, בחוקף:

— קופורל, יש לי, אני מקוה, הן צדק שלך, הן צדק של חייל ושל גבר: הסיפור נשאר קבור בלבבותינו. אם אי פעם, תודמן לגלוגא, היותה, שלא לשות ל שכרה ולא לפתוח בספורי הרפתקאות נפלאות ורגימות...

בדלת הופיע לפסנתס צעיר והצדיע:

— מחר, סר, בחמש בבוקר, אנו עוובים", הוא חיך כלשהי, ובצאתו: "תודה לאל!"

— אני מאחל לך הצלחה ואושר — אמר קפטן ארמסטרונג והישיט ידו לפרידה לקופורל מרסין.

— כן גם לך, סר.
— — — — — והדמומים ירדו על ירושלים.

תשבץ מליכים

מאוזן: 1. תחת השם הזה מלכו שני מל"כים אנגליים במאה ה-20; 5. גדול מלכי שב"דיה נשא גם שם זה; 10. קבוצת צעירים מז'כרון יעקב ששאפה למלכות ישראל; 12. מלך העצאן; 14. תואר שמלכי הולנד יכולים להעניקו; 16. כזה היה הברבור ששלמה אכל; 18. ג'ורג' הששי; 19. מלך ערב; 21. הגדול, בונה פרוסיה; 22. יסחקן הו"ל; 23. המולך הברבור ששלמה ליבדי ששיחק שליש. דרום-אמריקאי המת כתוצאה מגיתוח מוח; 24. מלכות סיאם; 25. פרעה רחץ בנהר זה; 27. משך תקופה זו מלך, לפי האגדה, יהודי בפולין; 30. גדול מלכי ישראל; 31. מלכת איראן; 33. משותף לכוח ולחוח; 35. מושבת כתר בריטי; 36. על ראש המלך; 38. בית המלכות האוסטרי; 39. אחשורוש עשה את המן לכוהן; 40. היא קוראת לעצמה מלכת המכוניות; 41. בן גוריון בשלטון; 43. מה שהנרי השמיני ביקש לתת לנשותיו; 44. מרשל שהעטה חרפה על צרפת; 46. בה מולך מלך הנוצרים; 48. גברת לופסקו לקארול; 49. מלך הקתולים, כיום. מאוזן: 2. מאוזן: 14; 3. בירת סעוד, מאוזן:

מלך ערב; 4. הוא אישי לכל מלך; 6. מלך אנגליה הוא מגנה; 7. דוכסות של מי שהיה מלך חיתור על כסו למען אשה; 8. מה שמלך המאפיה עושה בבצקו; 9. משנה לפרעה; 11. בו נשבעו קיסרי רומא; 13. שני ספרי תנ"ך העוסקים בקורות מלכותיות; 15. יו"ר; 17. השליט בעיר פלשתית; 18. בשמו מושחים מלך; 20. אם הוא מתפקד גם חי המלך בסכנה; 23. מסרת רבים ממסעות מלחי אליזבת הרא"שונה; 26. אחרון מלכי איטליה; 27. פאול הוא מלכה; 28. בת מלך ואשת מלך תנכ"י; 29. מלכה פורטוגזית; 31. שושלת רבני הסידים; 32. הגלימה שלכשו קיסרי רומא; 34. עליה מולך גור"אריה יהודה; 35. ממנה גורשו ההאשמים; 37. מלכת סרטים וזהת גרשה מנסין של ממש; 39. מיושני אלכסנדר מוקדון; 42. גבול ימי; 44. הפרלמנט לעם, לפני המלך; 45. עיר הכוהנים בה נקם שאול; 47. תואר אצולה אירי. פיתרי תשבץ תנכ"י שזכו בפרסי ספרים: מנחם פירט — חיפה, שדרות או"ם 60. אברהם בכר — פתח תקוה, סוקולוב 8. י. אל"עמי — ראשון לציון, נוה ציון.